

PHẦN 8

Tối thứ bảy, Nhã Uyên làm không ngót tay mà công việc chẳng xong.

Khánh Tường thấy cô mệt mà đau lòng:

- Mai mốt có tổ chức nên đặt nhà hàng họ mang tới, anh thấy em vất vả quá.

Nhã Uyên lắc đầu, cô nói như cam chịu:

- Làm ở nhà tuy có vất vả một chút, nhưng mà vui anh ạ!

Bước lại gần cô, Khánh Tường nói nhỏ:

- Em làm anh đau lòng lắm đó, em có biết không?

Nhưng Nhã Uyên vẫn nói:

- Đừng cưng quá biết rồi em sẽ hư đấy!

- Anh chấp nhận tất cả mà em.

- Cả lúc em lừa sao?

- Phải!

Nhã Uyên cười khúc khích:

- Anh xạo ghê.

- Sao nói anh xạo hả?

Tửm tửm cười, Nhã Uyên lắc đầu, cô thì thầm:

- Em thích làm những món ăn mà anh thích đấy!

Khánh Tường nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương:

- Anh hạnh phúc ghê!

Tiến Dũng bước xuống, anh giục:

- Xong chưa em, anh đói bụng quá rồi.

Lờm anh một cái, Nhã Uyên nhờ anh:

- Anh mang lên phụ em một tay. Xong cả rồi.

Tiến Dũng chột ngập ngừng:

- Nhưng mà...

Khánh Tường nhìn anh:

- Còn gì vậy anh?

Túm túm cười, Nhã Uyên gật nhẹ đầu:

- Sẽ có cho anh thôi mà. Lên mà lo mở cổng đấy.

Khánh Tường thấy nghi ngờ hỏi nhỏ:

- Có bạn anh hai sao em?

- Vâng!

- Chà hôm nay xem ra vui vẻ hả em?

Nhã Uyên cười duyên đáng nhìn anh:

- Một bất ngờ thú vị.

Gãi đầu, Khánh Tường xuýt xoa:

- Em làm anh hồi hộp quá!

Có tiếng keng, Nhã Uyên giục anh:

- Tới rồi, nhanh lên đi anh?

Tiến Dũng khoát tay:

- Thôi được, để anh ra mở cổng cho nhé!

- Nhiệm vụ ấy là của anh kia mà. Còn làm bộ nữa!

Tiến Dũng bước ra, thấy Hân anh vui vẻ lên tiếng:

- Chào em. Hân!

Hân cũng vui vẻ:

- Dạ chào anh! Em có đến muộn không ạ!

- Không lâu đâu chỉ mười mười phút gì thôi.

Hân lúng túng:

- Em xin lỗi. Vì xe em nó dở chứng.

Tiến Dũng mời Hân vào nhà:

- Em khỏi cần phải ngại, Nhỏ ấy làm thức ăn cũng chỉ vừa xong thôi.

Vừa đi, Hân vừa hỏi:

- Về nhà bác khoẻ hẳn chứ anh?

Ngoảnh lại nhìn cô, Tiến Dũng nói:

- Nhờ cô mát tay mà mẹ anh khoẻ hẳn ra.

Bác sĩ Hân cười nói giọng khiêm tốn:

- Em có làm gì đâu mà anh nói thế? Nhiệm vụ thôi mà anh.

Đưa tay nâng đĩa thức ăn từ tay của Hân. Tiến Dũng nhìn cô, anh nói một cách thân thiện:

- Sao em lại nói như vậy? Giúp người thì phải được hưởng ân đức chứ.

Hân nói đùa:

- Vậy anh cho em được hưởng gì đây hả?

Nhìn cô bằng ánh mắt dịu êm, Tiến Dũng hỏi nhỏ:

- Em muốn hưởng như thế nào hả?

- Tùy lòng bảo tâm của anh mà thôi. Em không thích đòi hỏi.

Tiến Dũng nắm tay cô, anh xúc động thực sự.

- Em thật thánh thiện đó Hân.

Rụt tay mình về, Hân đỏ mặt:

- Anh đừng nói làm em thêm xấu hổ.

Nhã Uyên chờ lâu nên gọi to:

- Chị Hân ơi, xong chưa vậy?

Hân giục anh:

- Nhã Uyên gọi kìa anh.

Tiến Dũng vừa mang thức ăn lên vừa căn nhắc:

- Con nhỏ này thật là chẳng biết điều tí nào cả.

Nhã Uyên vừa đi vào, nghe anh căn nhắc cô lên tiếng:

-Anh nói gì em vậy anh hai! Nãy giờ em lịch sự lắm đó nghe.

Tiến Dũng xoa tay:

- Thôi đi cô, tôi cảm ơn sự lịch sự của cô đấy!

Khánh Tường nói với Nhã Uyên:

- Xong rồi, em vào mời bác ra đi!

Nhã Uyên gật đầu:

- Vâng, em sẽ đi ngay.

Bà Nguyệt Lê đi ra. Nhìn các con và khách vui vẻ. Bà nở nụ cười hiền từ:

- Hôm nay đúng thật là một ngày vui. Ta vui lắm!

Khánh Tường gấp thức ăn cho bà anh nói:

- Bác cần phải ăn nhiều để lấy lại sức khỏe.

Tiến Dũng cười cười:

- Đúng là bác sĩ có khác!

Hân cũng để vào chén Tiến Dũng miếng thịt, cô nói vui:

Anh cũng cần nên tắm bổ thêm một chút. Anh cũng hơi hốc hác đó.

Nhã Uyên chu môi phụng phịu:

- Xem ra ai cũng quên em mất rồi đó.

Mọi người bật cười nhìn cô. Bữa cơm diễn ra thật vui vẻ...

Cái tin Trường Thịnh được vào bệnh viện làm tài xế, làm cho Nhã Uyên thấy cái gì đó bất ổn. Nhưng cô vẫn làm lơ nhiệm vụ của mình:

- Xin chào, chúng ta lại gặp nữa phải không Nhã Uyên.

Không tỏ chút gì là ngạc nhiên. Nhã Uyên nói một cách thản nhiên:

- Quả đất tròn mà anh!

- Cô không ngạc nhiên tại sao tôi có mặt ở đây à?

Nhã Uyên lắc đầu, cô nói một cách thờ ơ:

- Chuyện ấy rất bình thường có gì đâu phải ngạc nhiên:

Trường Thịnh chép miệng:

- Không ngờ bảy tám năm gặp cô vẫn vậy.

- Trời sinh tính như vậy làm sao thay đổi được. Trừ phi...

- phi làm sao vậy Nhã Uyên?

- Anh hỏi thì tôi mới nói chỉ trừ con người ăn ở hai lòng mà thôi.

Trường Thịnh đổi sắc mặt:

- Cô ám chỉ ai vậy?

- Anhghĩ vậy à? Nhưng thật ra tôi đâu dám có điều chi phải ám chỉ ai chứ.

- Vậy sao?

Nhã Uyên bước đi thì Trường Thịnh ngăn lại:

- Tôi còn muốn nói chuyện với cô kia mà.

- Xin lỗi, tôi còn đang bận. Không thể tiếp anh được.

Trường Thịnh xua tay, gật đầu anh nói:

- Được thôi, dù sao mình cũng làm chung một nơi, sẽ có nhiều cơ hội để tiếp chuyện.

Nghe mà rùng mình, Nhã Uyên không ngờ anh ta lại chui vào được nơi này mà lại là tài xế lái xe nữa.

Mãi suy nghĩ, Nhã Uyên sơ ý đâm sầm vào người Khánh Tường

- Ôi, tôi ...tôi xin lỗi!

Bật cười, Khánh Tường hỏi cô như chế giễu:

- Em đi như thế chắc có chuyện gì?

Kéo anh vào một góc bệnh viện Nhã Uyên nói nhanh:

- Tại sao anh ta lại lọt vào được nơi này?

- Em muốn nói đến ai?

- Trường Thịnh, tài xế mới của bệnh viện.

Khánh Tường cũng ngạc nhiên không kém gì Nhã Uyên:

- Anh cũng không rõ lắm!

Nhã Uyên lại nói:

- Trước đây, anh ta làm chung công ty của em. Sau đó vì cắt xén của công nên bị sa thải.

- Có chuyện ấy nữa sao?

Nhã Uyên lại nói:

- Biết vậy thôi, chứ anh đừng nên đụng vào con người ấy. Biết đâu anh ta là cháu của Viện Trưởng thì sao?

Thấy Nhã Uyên nói có lí nên anh gật đầu:

- Anh biết rồi, em an tâm đi. Vậy là Khánh Tường bước vào văn phòng tìm giám đốc. Thấy anh ông Trần Khiêm chẳng biểu lộ gì, ông chỉ ghé cho anh:

- Cháu cứ ngồi đó đi!

Khánh Tường vào thẳng vấn đề:

- Trường Thịnh là cháu của bác à!

- Sao cháu lại hỏi vậy?

- Thấy anh ta đột ngột vào bệnh viện, làm anh Thái phải nghĩ việc cháu thấy hơi lạ.

Ông Trần Khiêm nhìn Khánh Tường, ông nói một cách thẳng thừng:

- Nó là người thay thế cháu trong trái tim của Ái Sương?

Khánh Tường thẳng thốt kêu lên:

- Là người yêu của Ái Sương ư?

- Cháu có vẻ ngạc nhiên về vấn đề này ư? Cháu nhớ là cha mẹ cháu đã rút lại cầu hôn rồi nhé!

Hiểu ý ông Khánh Tường nói như muốn cảnh báo ông:

- Đây là chuyện tương lai và hạnh phúc của Ái Sương, xin bác hãy cẩn thận.

Tỏ ý không hài lòng về thái độ của Khánh Tường, ông Trần Khiêm cười nhạt:

- Tôi chưa hiểu được ý đồ của cậu khi đề cập đến vấn đề này.

Khánh Tường nói thật lòng:

- Dù không nên nghĩa vợ chồng. Nhưng tại cháu vẫn còn tình bạn.

- Ái Sương nó sẽ không hài lòng về thái độ của cậu đâu.

Khánh Tường đứng lên, anh khẽ khàng nói:

- Nếu bác nói vậy thì cháu không còn gì để nói nữa ạ!

Khánh Tường không ngờ Viện Trưởng lại có thái độ ấy đối với mình.

Buổi trưa hôm sau, Khánh Tường đang ngồi đọc báo nơi phòng làm việc thì Ái Sương đến. Cô chẳng gõ cửa mà sòng sộc đi vào:

- Làm việc như anh thật là nhàn rồi. Sướng ghê nha!

Lịch sự, Khánh Tường đứng lên kéo ghế cho cô:

- Em ngồi đi Sương!

Diễm nụ cười trên môi, Ái Sương ngồi xuống:

- Em ngồi đây có ảnh hưởng gì đến anh không?

- Sao em lại rào đón như vậy? Dù sao chúng ta cũng còn là tình bạn lâu năm mà.

- Tốt!

Châm cho mình điều thuốc, Ái Sương hít một hơi rồi mới từ từ nói:

- Em không ngờ anh thẳng tay với em như vậy? Anh thật là tàn nhẫn.

Khánh Tường biết cách nói chuyện của cô ta là muốn gọi lại kỷ niệm xưa nên nói:

- Em bây giờ cũng đâu phải là kẻ cô đơn. Anh thấy mình quyết định như vậy là đúng.

- Anh nói vậy là có ý gì?

- Em đã có người yêu mà đang sống rất hạnh phúc. Đúng không?

Ái Sương nhìn anh vẫn bằng ánh mắt nồng nàn yêu thương:

- Em không ngờ có lúc mình lại trở thành như thế này. Em đau lắm khi anh đi bên cô ấy!

Khánh Tường không biểu hiện gì:

- Tốt nhất em nên nói chuyện khác đi!

Ái Sương nhìn anh dăm dăm:

- Anh Tường em van yêu anh ngàn lần là như vậy. Em sai rồi anh ạ!

Khánh Tường nhìn cô lạnh lùng:

- Em nên đến chỗ Trường Thịnh thì tốt hơn. Anh không thích cuộc nói chuyện này!

Ái Sương trở giọng cứng rắn:

Vậy sao? Anh đã tỏ rõ thái độ mình một cách thẳng thắn như vậy à?

Khánh Tường lắc đầu:

- Anh làm như vậy là muốn tốt cho cả hai mà thôi.

- Rồi anh sẽ hối hận.

Nhìn thấy Nhã Uyên ở phía bên kia, dường như cô ta đang đi đến chỗ Khánh Tường. Ái Sương vội ôm bụng kêu lên:

- Ôi, sao em đau vùng bụng quá!

Chỉ có thể rồi cơ chao đảo, sợ cô té. Khánh Tường đành phải dìu cô:

- Em sao vậy Ái Sương?

Ái Sương bấu chặt vào vai anh làm động tác như hai người đang ôm nhau, hôn nhau vậy.

Nhã Uyên bước đến gần, cô đã nhìn thấy. Hai tay bung mắt chạy ra ngoài. Khánh Tường nhìn thấy Nhã Uyên, buông Ái Sương ra chạy tìm cô.

Ái Sương nở nụ cười hả hê. Tìm được Nhã Uyên, Khánh Tường cố hết sức giải thích, nhưng cô nhất định không nghe.

- Tình cũ không rủ cũng đến phải không anh! Chỉ có em là ngu ngốc thôi mà!

Nhăn mặt Khánh Tường giải thích:

- Anh không còn tình ý gì với cô ấy đâu. Em hãy tin anh.

Nhã Uyên vẫn ôm mặt khóc:

- Em không tin anh nữa đâu, mà em chỉ tin vào những gì mình thấy thôi.

- Không phải như vậy đâu. Em hãy tin anh.

Hai bờ vai run lên vì xúc động. Nhã Uyên khóc thật nhiều. Khánh Tường đứng chết lặng nhìn cô khóc. Anh rất đau lòng mà chẳng nói được lời an ủi cô. Khánh Tường cảm thấy giận Ái Sương vô cùng.

- Em nín đi Nhã Uyên! Em khóc làm anh đau lòng lắm em biết không?

Nhã Uyên lắc đầu:

- Anh định dối gạt em đến bao giờ đây. Anh nói đi!

Khỏ sở nhìn cô, Khánh Tường nhăn nhó:

- Anh nói rồi, anh không có lỗi gì cả. Trong chuyện ấy em chỉ hiểu lầm anh thôi. Anh chỉ yêu duy nhất mình em mà thôi.

Lắc đầu, Nhã Uyên hét to:

- Em không muốn gặp anh nữa. Anh hãy đi đi!

Khánh Tường tức giận bỏ đi. Nhã Uyên vẫn khóc. Cô khóc cho mỗi duyên đầu của mình. Họ vẫn yêu nhau như vậy sao anh ấy lại dối gạt mình chứ. Mình đúng là đồ ngốc, yêu mà chẳng chịu tìm hiểu gì cả.

Bác sĩ Hân đã đến tự nãy giờ, cô im lặng để cho cô khóc, một lát mới lên tiếng:

- Nhã Uyên, em nên bình tĩnh lại đi!

Nghe Hân an ủi mình Nhã Uyên càng khóc dữ hơn:

- Chị Hân! Em không ngờ Khánh Tường là người như vậy.

Vỗ về cô, Hân an ủi:

- Chuyện chưa rõ ràng, em không nên quyết định như vậy.

- Chính em đã thấy tận mắt hai người ấy âu trong chuyện ấy có gì làm không em?

Nhã Uyên vẫn quả quyết:

- Nếu lúc nãy chị nhìn thấy có lẽ chị không cho là em làm đâu.

Hân thở dài:

- Em hãy hiểu rằng, Ái Sương rất nhiều mưu mô đấy!

Lắc đầu Nhã Uyên vẫn khẳng định:

- Em không thể làm mà chị!

Thấy cô đau khổ Hân cũng chịu không nổi, nên dỗ dành:

- Chuyện gì em cũng nên bình tĩnh. Đây là bệnh viện, đừng để bệnh nhân họ nhìn thấy kỳ lắm!

Rồi cô lấy khăn lau nước mắt cho Nhã Uyên:

- Em vào phòng trực nằm nghỉ một lúc cho khỏe.

Nhã Uyên ngoan ngoãn làm theo lời của Hân:

- Em đừng khóc nữa nha Uyên!

Gật đầu Nhã Uyên chụp lấy tay Hân dặn dò:

- Chị đừng nói với anh ấy là em đang ở đây.

Nhìn cô mỉm cười, Hân lắc đầu rồi nói:

- Liệu em có trốn tránh mãi được không?

Nhã Uyên vẫn nói cứng:

- Được hay không em không biết. Nhưng từ nay em nhất định không gặp anh ấy nữa.

Ngồi xuống cạnh cô. Hân đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô rồi nói:

- Em có thể trốn mãi được không? Em nên nhớ hai người cùng làm một bệnh viện, mà còn chung khoa nữa đó!

- Em mặc kệ!

Hân phải bật cười vì tính non nớt của cô:

- Nè, đã hai mấy rồi chứ không phải là mười tám đôi mươi đâu nhé!

Nhã Uyên vẫn nói trong âm ức:

- Em quyết định rồi!

- Em quyết định gì hả?

- Không thèm nhìn mặt anh ấy.

Hân lại khuyên:

- Em nên nằm nghỉ cho khỏe. Ngủ một giấc cho tinh thần thoải mái hơn.

Ngoan ngoãn nằm xuống nhưng Nhã Uyên không tài nào chợp mắt được. Hình ảnh kia luôn làm cho đầu óc cô rối bời.

- Em không ngủ được!

Hân đứng lên cô dặn:

- Chị phải ra ngoài. Em cố dỗ giấc ngủ đi nhé!

Hân đi rồi, Nhã Uyên cảm thấy mình cô đơn lạ, cảm giác đổ vỡ làm tim nhói đau từng cơn.

Một tuần nay Nhã Uyên âm thầm như một chiếc bóng. Cô làm việc như cái máy, như muốn xua đi bao hình ảnh xấu xa kia.

Mặt vẫn đối mặt, mà lòng tình cách muôn trùng.

- Em vẫn còn giận anh sao Nhã Uyên?

Nhã Uyên đang rửa tay chuẩn bị ra về. Cô lạnh lùng đáp:

- Tôi không có gì phải giận anh cả.

Cô bước đi, nhưng bị anh kéo lại:

- Đừng làm vậy, đau lòng anh lắm Nhã Uyên à!

Không ngược nhìn lên, Nhã Uyên lắc đầu:

- Điều đó tôi không có quyền quan tâm. Từ nay hãy xem tôi như một đồng nghiệp bình thường.

- Đừng làm như vậy anh đau lòng lắm Nhã Uyên ơi!

Vẫn giọng ngang ngang Nhã Uyên nói:

- Điều ấy bây giờ đối với tôi mà nói, đâu có liên quan gì?

- Nhưng người anh yêu là em duy nhất là em thôi, em hãy hiểu cho anh.

Hơi ngẩng đầu lên, Nhã Uyên cay đắng nói:

- Tôi biết từ lâu anh dối gạt tôi. Anh muốn dùng tôi để lấp vào khoảng trống trong thời gian hai người giận nhau.

- Anh...

Nhã Uyên gắt lên:

- Anh chẳng thấy làm vậy là tàn nhẫn với tôi sao?

Mặc, cô muốn nói gì thì nói. Khánh Tường ôm siết cô vào lòng. Hôn tới tấp lên mặt cô. Mặc cho cô giẫy dụa:

- Buông tôi ra!

- Anh không buông đâu! Trừ khi em hết giận anh.

- Tôi cấm anh làm như vậy với tôi!

Khánh Tường van vi:

- Đừng mà em, đó chỉ là sự hiểu lầm thôi. Anh thật sự không có đâu mà.

Khang Tuấn tình cờ bước vào anh hơi chững lại:

- Ôi, tôi xin lỗi.

Nhã Uyên tươi ngay nét mặt:

- Anh có lỗi gì đâu. Chúng tôi tình cờ gặp nhau thôi mà.

Biết hai người trong giai đoạn giận nhau Khang Tuấn len vào kẽ hở đó!

- Trưa em có rảnh không Nhã Uyên?

- Có gì không anh?

- Anh muốn mời em đi dùng bữa với anh thôi mà!

Nhã Uyên vì muốn trả thù Khánh Tường nên cô nhận lời Khang Tuấn:

- Vâng, dù gì thì trưa nay em cũng không muốn về nhà. Em nhận lời anh đó!

- Vậy thì mình đi!

Nhã Uyên bước theo Khang Tuấn ra ngoài. Khánh Tường nhìn theo một cách bất lực.

Hành động ấy khiến cho Khánh Tường không thể tha thứ được. Không ngờ Nhã Uyên có thể xem nhẹ tình yêu của anh như vậy. Cô ấy đã xúc phạm đến anh quá lớn như vậy. Vừa bước ra Khánh Tường gặp bác sĩ Hân:

- Khánh Tường, Nhã Uyên đâu rồi?

Khánh Tường trả lời cộc lốc:

- Tôi không biết!

Hơi nhúu mày tỏ ý khó chịu. Hân nhìn Khánh Tường trách:

- Chuyện xảy ra như vậy là do anh kia mà!

- Anh là người có lỗi!

Khánh Tường phân bua:

- Nhưng đó là chuyện ngoài ý muốn. Do Ái Sương có thủ đoạn mà thôi.

- Nhã Uyên cô ấy rất sâu sắc, anh liệu mà giải thích.

Lắc đầu chán nản, Khánh Tường nói như rên:

- Anh đã dùng hết cách rồi.

Hân an ủi:

- Đó chỉ là nhất thời thôi. Do đột ngột quá cô ấy chưa thể bình tĩnh mà suy xét.

- Anh mặc kệ muốn ra sao thì ra anh mệt mỏi lắm rồi!

Hân lắc đầu, cô tỏ thái độ không hài lòng về suy nghĩ của anh:

- Anh đừng có vậy được không? Hai người cứ như vậy sẽ hư bột hư đường hết.

Khánh Tường khoát tay:

- Thôi, anh về đây!

Hân còn nói với theo:

- Anh nên đến nhà cô ấy mà làm hòa đi...

Một hôm, ông Trần Khiêm biết được Trường Thịnh là bồ bịch của con gái mình, ông giận dữ quát lên:

- Ái Sương đâu?

Bà Ái Loan giật mình, bước ra:

- Anh làm gì mời về mà làm ầm lên như vậy?

Ông Trần Khiêm quắc mắt nhìn vợ:

- Em có biết là con người nó tác tệ như thế nào không?

- Chuyện gì thì anh cũng phải từ từ mà nói chứ.

Ông tỏ thái độ hằn hộc:

- Tôi sẽ giết nó chết!

Bà Ái Loan cản nhằn:

- Chuyện gì thì anh cũng hãy từ từ nói cho em nghe xem.

Ông giận đến nỗi run lên:

- Nó dám đem cái thằng khố rách áo ôm đó vào bệnh viện. Nó dám qua mặt mình.

Bà Ái Loan lo lắng:

- Nhưng nó đã làm sai chuyện gì hả ông?

- Bây giờ thì chưa. Nhưng anh thấy thằng này có những biểu hiện không tốt.

Bà Ái Loan có ý bênh vực con gái:

- Có lẽ do anh quá đa nghi đó thôi!

Ông như vẫn còn giận:

- Nó làm tôi xấu hổ khi bị người ta từ hôn.

Phẩy tay, bà Ái Loan cao giọng:

- Ôi, lo gì chứ, con mình đâu phải là ế ảm gì đâu mà sợ. Có phước mà họ không muốn thì thôi.

Bà lại nói buông xuôi:

- Thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, anh có than phiền thì được gì chứ.

- Nhưng ít ra em cũng nên rầy la, dạy dỗ nó lại chứ.

Bà Ái Loan làm ra vẻ giận:

- Chúng ta chỉ cở một mình nó là con thôi mà anh.

Ông Trần Khiêm cảm thấy bất bình:

- Em như vậy thành ra con nó hư là phải thôi.

Bà Ái Loan âm ức:

- Bây giờ anh đổ lỗi một mình em ư?

Ông nạt ngang:

- Em nên nhìn lại đi con hư là tại em quá nuông chiều nó đó.

Ái Sương cho xe chạy đến bậc thềm, đây là sự cấm kỵ của ông Trần Khiêm. Cô đẩy cửa bước vào:

- Cha, mẹ!

Ông Trần Khiêm nghiêm nét mặt. Ông nhìn con gái đăm đăm:

- Con đi đứng như vậy đó sao?

Ái Sương hơi tái mặt và sợ. Nhưng đó chỉ là thoáng qua thôi. Thấy mẹ chẳng nói gì. Ái Sương ngồi xuống cạnh mẹ:

- Cha mẹ đang nói chuyện gì thế?

Lừ mắt nhìn con, bà Ái Loan nói như trách:

- Vì con mà mẹ vừa được cha con cho một bài học đó.

Ái Sương nhìn cha. Cô đứng lên nói một cách xúc động:

- Con có lỗi xin cha hãy rầy, mắng con, xin cha đừng cần nhằn mẹ.

Ông quát lên:

- Mà còn dám nói nữa hả? Mà làm ta mất mặt với người ta mà có biết không?

Ngẩng đầu lên, Ái Sương cãi lại:

- Con không có lỗi gì cả chỉ tại con Nhã Uyên mà ra.

Ông Trần Khiêm nạt ngang:

- Con đừng có đổ lỗi cho người ta. Chỉ tại con sống buông thả nên mới xảy ra nông nổi như vậy.

Càng nghe lời kết tội của cha, Ái Sương càng cảm thấy ghét cay ghét đắng hai người ấy. Cô mím môi nhất định sẽ không thể tha thứ cho họ.

Bà Ái Loan thấy tình hình căng thẳng nên vội lên tiếng để cứu vãn tình thế:

- Chuyện lỡ rồi mà anh. Con nó cũng biết lỗi rồi!

Chỉ có mẹ là thương mình thôi, Ái Sương nhìn mẹ:

- Con cảm ơn, mẹ đã hiểu con.

Càng nói càng chẳng ra làm sao cả. Sợ chồng lại phát giận lên vì những câu nói gàn dở của nó sẽ làm cho ông ấy càng thêm giận, mà thôi. Bà vội nắm tay cô lôi tuột vào trong:

- Con vào trong này cho mẹ nói chuyện.

Đây là dịp may để cô thoát khỏi sự thịnh nộ của cha:

- Con thật làm mẹ lo lắng quá!

Ôm cánh tay mẹ, Ái Sương nũng nịu:

- Tụi con muốn làm ăn lớn đó mẹ.

Lắc đầu, bà Ái Loan từ chối:

- Thôi, thôi đi cô, tôi mệt mỏi cô lắm rồi.

- Thật mà mẹ, mẹ ủng hộ con lần này nữa đi.

- Ủng hộ gì đây?

Tươi cười Ái Sương nịnh đầm:

- Con muốn mở một cửa hàng bán tạp hóa, nên cần một số tiền lớn.

Lườm con, bà Ái Loan ngần ngại:

- Lại là tiền nữa chứ gì?

Ái Sương năn nỉ mẹ:

- Lần này con muốn làm ăn thật đó mẹ!

- Rồi chuyện cái nhà trước đây thì làm sao?

Ái Sương như đã sắp sẵn trong đầu, cô nói một cách lưu loát:

- Cái nhà đó là để làm phương tiện buôn bán luôn mẹ ạ!

Bà Ái Loan bán tín bán nghi.

Vừa rồi bà đưa cho cô số tiền không phải là ít:

- Mẹ phải nói dối cha con là cho bạn của mẹ mượn. Giờ lấy nữa mẹ phải biết tính làm sao?

Chu môi phụng phịu, Ái Sương nói như trách:

- Mẹ không muốn con đi long nhong mãi. Bây giờ con muốn dừng chân để làm ăn thì mẹ lại không cho.

Bà Ái Loan phân vân:

- Không phải mẹ tiếc gì với con mà vì mẹ lo là lo biết con có làm được không.

Ái Sương cười lí nhí:

- Nhất định là sẽ được thôi mà mẹ!

Thấy con tha thiết với việc làm ăn nên bà đành phải gật đầu:

- Vậy để mẹ tính lại:

Ái Sương mừng ra mặt:

- Con cảm ơn mẹ!

Bà Ái Loan nhìn theo con mỉm cười lắc đầu...

Buổi chiều từ bệnh viện về Nhã Uyên đã thấy Khánh Tường ngồi nói chuyện với mẹ và anh. Cô chỉ nhẹ gật đầu rồi bước đi. Bà Nguyệt Lê lên tiếng:

- Con lại ngồi đây Nhã Uyên!

Hơi khựng lại, cô lắc đầu từ chối:

- Con hơi mệt, nên về phòng nghỉ trước!

Thoáng chút nghi ngờ bà hỏi:

- Con làm sao vậy hả? Có Khánh Tường đến chơi con không thấy sao?

- Con thấy chứ. Nhưng con mệt thật mà mẹ!

Khánh Tường lên tiếng:

- Dạ không sao đâu bác. Có lẽ Nhã Uyên đang mệt thật sự sau một ngày làm việc.

Lắc đầu, bà đâu hiểu tâm trạng của hai người nên nói:

- Con đừng có bệnh vục nó quá như vậy. Nó sẽ đâm hư đấy nhé!

Nói gì thì nói Nhã Uyên vẫn bỏ đi vào phòng mình.

Tiến Dũng thấy lạ bước theo em:

- Hai đứa đang giận nhau phải không?

Đứng khoanh tay nhìn ra cửa sổ, Nhã Uyên lắc đầu:

- Không có!

Tiến Dũng đặt tay lên vai em:

- Anh là anh hai của em mà em không thể giấu anh được điều gì đâu.

- Em nói thật mà anh hai.

Tiến Dũng nhìn em gái dăm dăm:

- Nhã Uyên, anh khuyên em Khánh Tường là người tốt, lại yêu em thật lòng nữa. Em đừng như vậy có được không?

Ngước nhìn anh bằng đôi mắt long lanh ngán lệ, Nhã Uyên lắc đầu:

- Anh không hiểu gì hết anh hai ạ!

- Nhưng anh hiểu em rất và rất yêu Khánh Tường đúng không?

- Bởi vậy em mới khổ nè.

Lắc đầu nhìn em, Tiến Dũng khuyên một câu:

- Tại em làm em khổ mà thôi.

- Sao anh lại bênh vực người ta hả?

- Anh không bênh vực nó đâu, mà anh nói theo lẽ phải.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết.

Lau khô nước mắt, thay đồ sửa soạn lại ra tiếp người ta.

Lắc đầu, Nhã Uyên cãi lại:

- Không, em không thể làm như vậy.

- Tại sao hả?

- Em có tự ái của em mà anh hai.

Tiến Dũng gạt ngang:

- Đẹp, em đẹp cái tự ái không đúng chỗ của em đi.

Ngần ngờ nhìn anh, Nhã Uyên cảm thấy lạ lẫm:

- Sao anh lại ép buộc em như vậy?

- Vì anh không muốn sau này em phải ân hận.

Ấm ức, Nhã Uyên khóc ròn:

- Anh làm em ân hận thì có.

- Thế là em muốn cãi lời anh, để làm theo ý mình chứ gì, phải không?

Thấy anh mình giận dữ, Nhã Uyên đăm hoảng:

- Em... em...

Tiến Dũng dịu giọng:

- Nhã Uyên à, em có biết người anh thương yêu nhất là em không. Và cũng là người mà anh lo lắng nhất đấy.

Nhã Uyên nói như mếu:

- Em biết mà anh hai!

- Nếu em không muốn nhìn thấy anh và mẹ buồn thì em hãy ra tiếp Khánh Tường đi!

Tự tay lau nước mắt cho em Tiến Dũng nói tiếp:

- Đừng hành động nông nổi để rồi sau này hối hận thì đã muộn rồi.

Nhã Uyên nói trong ấm ức:

- Lần này thì em nghe lời anh đó.

Nhã Uyên cùng anh bước ra ngoài, bà Nguyệt Lê tỏ ý hài lòng:

- Mẹ mệt rồi, hai đứa có thể ngồi nói chuyện với nhau nhé!

Tiến Dũng cũng nói:

- Anh ra ngoài một chút!

Nhã Uyên đầu gối gò đến nỗi không hiểu mẹ và anh muốn dung hòa cho hai người:

- Anh đến đây có việc gì?

Khánh Tường nhìn cô dăm dăm:

- Anh đến đây với thiện chí hòa bình.

Hất mặt, Nhã Uyên nói giọng cay cú:

- Còn tôi thì lại muốn chiến tranh bùng phát.

Hơi nhích lại gần cô, Khánh Tường thủ thỉ:

- Giận bao nhiêu đó đủ rồi mà em!

- Nhưng tôi thì thấy chưa đủ.

- Em đừng lạnh nhạt với anh như vậy mà Nhã Uyên.

Ngước mắt giận dỗi nhìn anh Nhã Uyên hỏi lại:

- Chẳng lẽ anh bảo tôi phải hoan nghênh anh làm việc xấu xa ấy à!

- Đó chỉ là hiểu lầm thôi mà em.

- Vậy hả?

- Hôm ấy Ái Sương đang đứng cô ấy chóng mặt té xỉu nên anh đỡ cô ấy lên giường thôi.

Cười nhạt, Nhã Uyên mai mỉa:

- Trùng hợp một cách hợp lí vậy sao anh.

- Em phải tin anh Nhã Uyên ạ!

Nhã Uyên âm ức:

- Tôi tin anh nhưng mà sự việc trước mắt tôi nhìn thấy, tôi càng tin hơn.

- Nếu em không tin, thì mình cưới nhau nghe em.

Lắc đầu từ chối, Nhã Uyên nói:

Nhã Uyên lắc đầu một cách yếu ớt:

- Cưới tôi, để làm khổ tôi à?

Vòng tay qua eo cô, Khánh Tường xiết nhẹ:

- Đừng giận anh nữa nghe em! Anh đau lòng lắm đó.

Nhã Uyên phụng phịu:

- Bộ anh tưởng em không đau lòng khi giận anh sao?

Đặt cho cô nụ hôn nồng nàn, Khánh Tường thì thầm:

- Em đã làm anh mất ngủ quên ăn.

- Em có sung sướng gì hơn anh.

Khánh Tường nhìn cô dào dạt yêu thương:

- Mình cưới nhau nghe em!

Nhã Uyên gật nhẹ đầu:

- Em thì được rồi. Nhưng còn mẹ và anh hai nữa.

- Em an tâm, họ đồng ý rồi.

Nhã Uyên sung sướng gật đầu...